

ГУРУ И УЧЕНИК
Пробуждане
на духовното зрение

Кадамба Канана Свами

GURU & DISCIPLE
Awakening spiritual vision

© Kadamba Kanana Swami, 2018

Quotes from the books, lectures, letters and conversations
by His Divine Grace A.C.Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

© 2018 The Bhaktivedanta Book Trust International.

Used with permission.

ŚABDA°

© 2018 Śabda

ГУРУ И УЧЕНИК
Пробуждане на духовното зрение

© Кадамба Канана Свами, автор

© Тулси Дас, превод, 2019

© Светлозар Янков, художник на корица, 2019

© Виджай Говинда Дас, дизайн на корица, 2019

© Издателство Шям, 2019

Шям

ISBN 978-619-91349-0-0

Н. С. М. С.

Посветена на Шрила Прабхупада,
на КОГОТО СЪМ ВЕЧНО ЗАДЪЛЖЕН.

*На предната страница:
портрет на Шри Шримад А. Ч.
Бхактиведанта Свами Прабхупада,
художник Кардами Капила Дас*

Съдържание

Въведение	7
Прабхупада	9
Нашият подслон	10
Изучаването на неговите книги	13
Същността на учението на Прабхупада...	15
Следването на регулиращите принципи	17
Необходимостта от Духовен учител.....	19
Елементите на взаимоотношенията между Гуру и ученик	22
Връзката – винаги свежа	23
Кришна е в центъра	24
Гуру ни показва нашия потенциал	25
Знанието дава плодове.....	26
Практическа мъдрост	26
Лични наставления	28
Важна медитация	28
Най-голямото съкровище	29
Ценни моменти.....	29
Невероятни благословии	30
Внимание към малките неща	30
Специални усилия.....	31

Верността на ученика	32
Да следваме настроението на Гуру	34
Ние сме негова собственост!	35
Духовният учител дава вдъхновение ...	36
Наш доброжелател	36
Посредник.....	37
Сложни взаимоотношения	39
Промяна на съзнанието	40
Отношения на взаимност	41
Истинско Приятелство	42
Инициативата на ученика.....	42
Отдаден слуга.....	43
Гуру е един.....	44
Гуру има кредит при Кришна	45
Установен в нозете на Кришна	45
Развиващи се взаимоотношения.....	46
Визия за учениците	50
Силни личности	51
Задружно семейство	56
Да направим Кришна приоритет	64
Посветеност на преданото служене	70
Специална молба.....	75
За автора.....	77

Въведение

Ние винаги търсим съвършени взаимоотношения и затова сме създали дълбоки връзки с хора и вещи в материалния свят, вярвайки, че това ще ни донесе щастие. Но тези връзки са временни и в крайна сметка завършват със страдание. Истинските взаимоотношения са вечни и носят вечно щастие. Тези, които са наистина загрижени за нас, желаят нашето най-висше развитие чрез истински взаимоотношения и ни защитават от така нареченото щастие, което можем да получим от временните взаимоотношения.

Гуру, който ни свързва с Върховната Абсолютна Истина, е нашият най-голям благодетел, понеже единственото му желание е да ни види правилно установени в изначалната ни същност като слуги на Бога и неговите предани. Тогава безкрайните ни маски, които сме носили досега, падат и нашето автентично, щастливо „аз“ излиза на преден план. Гуру не само ни разкрива кои сме всъщност, но и остава вечно с нас по време на нашето пътуване в материалния свят и отвъд него.

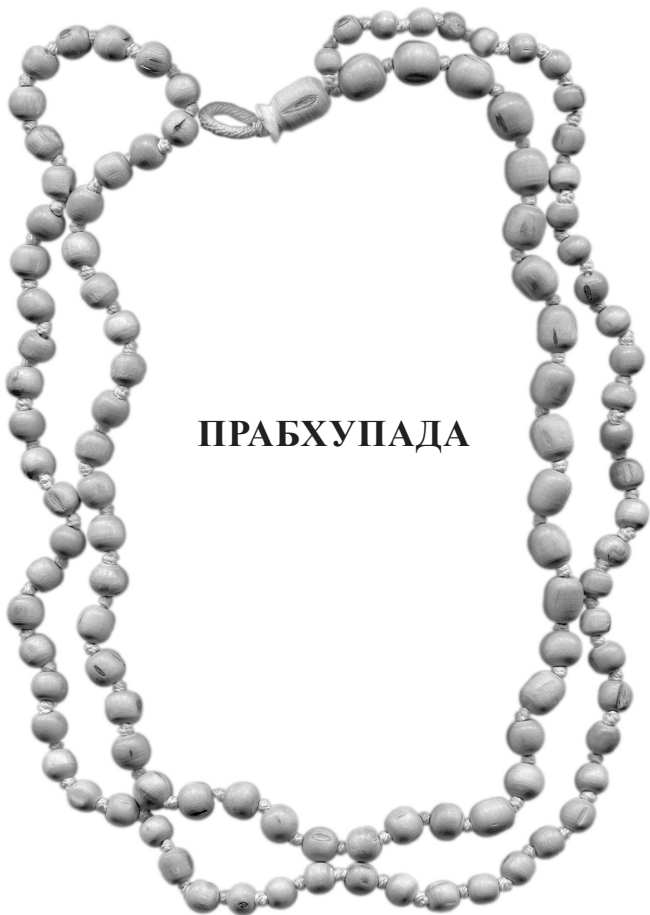
За верния ученик това пътешествие с Духовния учител е духовно просвещаващо и трансформиращо. Като следва наставленията на Духовния учител, духовното виждане на ученика се пробужда и пред него се отваря един нов свят на възможности, които той никога не е забелязвал преди.

В *шастра* се казва:

*ом агяна-тимирандхася
гянанджана-шалакая
чакишур унмилитам йена
тасмаи шри-гураве намах*

„Отдавам смирените си почитания на моя Духовен учител, който с факела на знанието отвори очите ми, които бяха слепи поради мрака на невежеството“ („Гаутамия-тантра“, цитирана в коментара към „Шримад Бхагаватам“ 8.1.11).

Прабхупада

ПРАБХУПАДА

Нашият подслон

В нашето движение Шрила Прабхупада е *ачаря*-основател и по този начин той винаги е Гуру на всички членове на това движение. Някои имат връзка с Шрила Прабхупада, служейки на негов слуга, но не за да изключат Шрила Прабхупада, а за да укрепят връзката си с него.

Веднъж Брахмананда разказвал за Прабхупада и някой го попитал: „През първите години сте имали много близко общуване с Прабхупада, но по-късно движението се е разраснало. Усещахте ли, че нещо се е променило във взаимоотношенията ви с Прабхупада?“

Брахмананда отговорил: „Когато си дете, твоят баща ти е баща. Когато пораснеш, твоят баща си остава твой баща. Така че нищо не се е променило. Всичко си е същото.“

Тогава интервюиращият казал: „Виждам, че ти приемаш Шрила Прабхупада като Бог!“

Брахмананда отговорил: „О не, това беше грешка! През 1970 г. аз допуснах тази грешка – мислех си, че Прабхупада е Бог. Прабхупада не е Бог. Той е също толкова добър,

колкото Бог. Но сега си мисля, че Прабхупада е по-добър от Бог, защото той дойде в Долен Ийст Сайд, за да ме спаси!“ И Брахмананда започнал да плаче!

Това беше невероятно и дълбоко докосна сърцето ми. Помислих си: „Точно така! Това е позицията на всички нас.“

В интерес на истината, ние всички сме тук благодарение на безкрайното състрадание на Шрила Прабхупада. Заради всички нас, блуждаещи в тъмнината на Кали-юга, роби на сетивата, Прабхупада дойде от един друг свят, чист и духовен. Там Бог е в своята грациозна форма, извита на три места, главата му е украсена с пауново перо, очите му са като лотоси и Той проявява безкрайни удивителни качества. Как е възможно някой наистина да го разбере?

Прабхупада е бил истински, Прабхупада е обичал Кришна, Прабхупада е виждал Кришна и понеже Прабхупада е казал: „Богът е син на цвят“, Той е син! Много е просто. Живото доказателство, че Кришна съзнание работи, е Прабхупада. Той е не само нашето

вдъхновение, не само източникът на нашата вяра – Прабхупада е също така и нашата котва. Когато изпитваме съмнение, Прабхупада е нашата котва, нашето спасение, докато се носим върху вълните на индивидуалната ни природа. Той е безопасното място, където винаги се завръщаме. Ние му вярваме заради личния му пример, заради неговото учение и знаем, че в неговото учение ще намерим нашите отговори, основите на нашето Кришна съзнание. Това е мястото, където се завръщаме – към нашата сигурна връзка с Кришна. Ние се срещаме с него чрез всичко, което ни е оставил – чрез неговите предани, неговите книги, неговите наставления и т. н.

Прабхупада ни е дал всичко – начин на живот, задача, която да изпълним, мисия, която да осъществим. Той ни е дал визия какъв всъщност трябва да бъде светът и какво трябва да направим ние в тази епоха на раздори и лицемерие.

Нека се опитваме да разберем все повече и повече кой е Шрила Прабхупада. Какви са били неговите желания, какво е казвал и как-

во наистина е харесвал. Всичко това ще бъде нашият подслон.

Любов означава да оставим собствените си идеи настрана заради някой друг. Когато обичаме някой, ние жертваме личния си интерес и просто се опитваме да го удовлетворим, да правим само това, което той желае. По същия начин любовта ни към Прабхупада ще се изрази в това, доколко сме готови да оставим нашия собствен интерес настрана и да се отдадем на неговия.

Изучаването на неговите книги

Трябва да четем книгите на Шрила Прабхупада. Трябва да разбираме, че в тях се съдържа всичко най-важно и да ги изучаваме много дълбоко. Книгите на Прабхупада са същността на живота ни. В днешно време има толкова много книги. Всеки пише книги. Някои от книгите са много просветляващи и задълбочават разбирането ни. И все пак ще дам едно сравнение, в което „Бхагавад-гита“,

„Нектара на предаността“, „Шримад Бхагаватам“ и „Шри Чайтаня чаритамрита“, нашите четири основни книги, се сравняват с ориз, дал, *сабджи* и *чапати*, а всички останали книги са като *чатни*.

Знаете, че е хубаво да има малко *чатни*. Искате ли малко *чатни*. По същия начин ние четем нещо ново, нещо, което ни дава различен вкус, нещо интересно. Но нашата основна диета трябва да се състои от ориз, дал, *сабджи* и *чапати*. Ако ядем само *чатни*, няма да сме много здрави!

Когато започнем да четем книгите и коментарите на Шрила Прабхупада, изпитваме такова облекчение. Всяка дума е благословия, всяка дума е *сарва мангалам*, всяка дума е благоприятна! Ако в „Шримад Бхагаватам“ на Прабхупада има нещо, което не ни харесва, трябва да знаем, че проблемът е в нас, защото в „Бхагаватам“ няма недостатъци. Той е *амала пурана* – безгрешната Пурана. А коментарите на Шрила Прабхупада са по-важни и от самия текст, защото ни помагат наистина да го разберем. Тези трансцендентални книги са

нашият подслон, защото ни дават освобождение от материалното съществуване. Трябва да се потопим в тях много дълбоко.

Прабхупада е молил всичките си ученици да му помогнат с работата по печатането, публикуването и разпространението на неговите книги, така че философите, учените, религиозните личности и всички останали хора по целия свят да бъдат облагодетелствани от четенето на тази трансцендентална литература. Има толкова много хора, копнеещи за нещо духовно, търсещи някакъв по-дълбок смисъл на живота. Просто един предан, който се появява в средата на нечий живот с една от книгите на Шрила Прабхупада, може напълно да промени съдбата на тази личност. Една-единствена книга може да доведе до такава голяма промяна.

Същността на учението на Прабхупада

Като чист предан Шрила Прабхупада ни обучава постепенно да се издигнем до плат-

формата на безкористно обожание. Само такава обожание може да бъде посветено на Върховния Бог. Единствената благословия, която трябва да искаме от Бог, е: „Моля те, нека никога да не изоставям служенето към теб.“ Ние не отдаваме служене, за да искаме в замяна нещо друго. Служенето само по себе си е най-доброто нещо, по-добро от всичко останало. Това, което искаме, е предано служене. Не обожаваме Кришна, защото искаме нещо друго. Не, най-доброто нещо в живота ни е това служене към Кришна. Именно на това ни учи Шрила Прабхупада.

Освен това той набляга много на възвишения процес на повтарянето на святите имена на Бога като най-лесното и благоприятно служене към Бога. Повтарянето на името на Кришна не само ще ни освободи от раждане и смърт, но ще ни даде и най-висшата награда – любовта към Бога.

Следването на регулиращите принципи

Един от духовните братя на Шрила Прабхупада веднъж говорел с Маркиза на Зетланд, който попитал дали може да стане *брахмана*. „Да, със сигурност“ – бил отговорът. „Единственото, което е необходимо, е да изоставите извънбрачния секс, месоядството, опияняващите вещества и хазарта.“

„Невъзможно!“ – отсякъл Маркизът.

Когато Прабхупада си спомнял тази случка, той си мислел: „Невъзможно... Но нека все пак да опитам.“ И с неговата вяра в Кришна, Гуру и святото име невъзможното станало възможно.

Прабхупада използва метафората с шофьора, за да опише духовния живот, и аз харесвам тази метафора. Според нея в началото на духовния ни живот ние сме като шофьор, пътуващ през нощта – ние сме изцяло концентрирани върху белите линии на пътя. Това са белите линии на регулиращите принципи, и също както правилата за движение по пътищата, те ни регулират и ни

помагат да не се блъснем в нещо. Ние продължаваме да караме и постепенно светлината на слънцето се издига над хоризонта и осветява целия пейзаж наоколо. Ние все още държим вниманието си върху белите линии, но наред с това виждаме планините, реките и дърветата наоколо. По същия начин с течение на времето нашето Кришна съзнание се развива и ние започваме да мислим повече за Кришна, неговите качества, име и слава. С увеличаване на напредъка ни регулиращите принципи остават, но те не са нашият единствен и основен фокус.

Интересно е, че понякога мислим за регулиращите принципи като за нещо, което ни ограничава, но „Бхагавад-гита“ ги описва като регулиращи принципи на свободата, защото те ни освобождават от греховни дейности.

Шрила Прабхупада е казвал в много случаи: „Ако следвате четирите регулиращи принципа и мантрувате 16 кръга дневно, в края на живота ще се върнете обратно при Бога. Аз гарантирам това!“ Затова ние

продължаваме с вяра в думите на Шрила Прабхупада.

Необходимостта от Духовен учител

Някой задал на Шрила Прабхупада следния въпрос: „Наистина ли имаме нужда от Гуру в духовния живот?“

Прабхупада казал: „Разбира се! Има ли нещо, което можеш да направиш без Гуру? Трябва ти учител за всичко. Ако искаш да станеш дърводелец, трябва да се научиш от дърводелец. Ако искаш да станеш автомонтьор, трябва да се научиш от автомонтьор. Ако искаш да станеш професор, трябва да се учиш от професор. Така че за всичко имаме нужда от учител, Гуру, някой, от когото да се учим.“

Така стоят нещата и в духовния живот. Сами може да научим нещо, но не можем да навлезем много дълбоко в темата. Ако искаме дълбочина, трябва да питаме Духовен учител.

По един или друг начин трябва да инвестираме във взаимоотношенията си с Духовния учител, защото това е тайната на това движение. Дори вътре в самата Гаудия-Ваишнава сампрадая ИСКОН изпъква с едно нещо и това е *гуру-нищха* – твърдата убеденост в наставленията на Гуру. А Шрила Прабхупада е личността, която най-много се отличава с неговата *гуру-нищха*. Ако изучаваме историята на организацията на Шрила Бхактисиддханта Сарасвати Тхакура, Гаудия Матха, ще видим, че те не са имали ежедневна *гуру-пуджа*. Имали са една – веднъж в годината. Но Шрила Прабхупада настоял тя да се извършва всеки ден. Прабхупада отрежда централна част в нашия духовен живот на отношенията между Гуру и ученик.

Шрила Прабхупада често е казвал: „Защо това чудо се случи на мен? Имам толкова много духовни братя, всичките висококвалифицирани! Така че защо това чудо се случи на мен? Мога само да кажа, че е, защото на сто процента следвах заповедите на моя Духовен учител!“

В заключителните си думи в „Шри Чайтаня чаритамрита“ Шрила Прабхупада пише, че Кришна се намира в сърцето като Параматма заедно с всичките си придружители и предани. По този начин Духовният учител също е представен в сърцето ни и винаги ни дава насоки от там.

**ЕЛЕМЕНТИТЕ НА
ВЗАИМООТНОШЕ-
НИЯТА МЕЖДУ
ГУРУ И УЧЕНИК**

Връзката – винаги свежа

Човек не може да поддържа високи стандарти дори благодарение на добрата карма. Това е възможно единствено по милостта на чист предан. И тази милост не се получава веднъж, а постоянно; постоянно трябва да приемаме подслон. Всеки ден трябва да е посветен на Духовния учител. Ден след ден – винаги свежа... връзката с Духовния учител е винаги свежа. И нашият духовен живот е също винаги свеж и тогава можем да приемем подслон при „Бхагавад-гита“.

Човек започва всеки свой ден, отдавайки почитания на Духовния учител. Отдаваме почитанията си веднага, щом се събудим, за да си напомним: „Ще предложа този ден на моя Духовен учител.“ И в края на деня отново му отдаваме почитанията си, казвайки: „Съжалявам, предлагането ми не беше свършено, но утре ще се опитам да се представя по-добре.“

Кришна е в центъра

Казва се, че чрез Кришна човек получава Гуру и чрез Гуру човек получава Кришна. Тези две неща са тясно свързани. В тази връзка се проявява Кришна. Затова човек не трябва да приема тази връзка за случайна. Трябва винаги да виждаме, че каквото и да се случва, то е за наше вечно добро.

След като получим посвещение, ние ще продължим да се грижим за материалните неща, но те ще отстъпят на второ място. Сега на преден план излиза интересът на душата. Затова посвещение означава, че трябва да направим промени в живота си.

В момента на посвещението ученикът отдава живота си на Духовния учител, след което Духовният учител му го връща и казва: „Сега аз ти давам живот и ти трябва да го използваш добре, защото твоят живот всъщност принадлежи на мен.“

Във всички писания се казва, че Духовният учител е представител на Кришна. Кришна освобождава ученика чрез неговия Гуру. Разбира се, Гуру може да привлече милостта

на Кришна, но в крайна сметка Кришна е този, който дава милостта.

Шрила Прабхупада се е молил на Кришна за цялата планета, след което той просто ни е помолил да мантруваме шестнайсет кръга и да следваме четирите регулиращи принципа. Шрила Прабхупада е направил канал, по който можем да достигнем до духовния свят. Това предлагане на шестнайсет кръга *маха-мантра* е много нищожно за Кришна, но понеже Шрила Прабхупада се е помолил, Кришна го приема.

Гуру ни показва нашия потенциал

Сатсварупа Махараджа веднъж казал на Шрила Прабхупада: „Шрила Прабхупада, аз наистина съм толкова неквалифициран. Аз съм просто... Аз съм едно нищо!“

Прабхупада отговорил: „Не, ти не си нищо. Ти си нещо, но ти не си това, за което се мислиш!“ По този начин Духовният учител ни разкрива кои сме всъщност. Той ни показва

нашия потенциал и ние започваме да действаме по начин, който превъзхожда всичко, което бихме могли да си представим!

Знанието дава плодове

Човек може да е много вещ във философията и да умее да я обяснява много интелектуално и изкусно, но вътре в сърцето си да не е умиротворен. Сетивата са толкова силни, че дори учената личност всъщност е слаба и страда. Но когато приемем подслон в наставленията на Духовния учител, тези наставления започват да разцъфват в сърцето ни и тогава наистина сме защитени. Тогава това знание започва да дава плодове.

Практическа мъдрост

Казва се, че знанието трябва да бъде осъзнато чрез практическо приложение. Трябва да бъде осмислено и приложено на практика. Това идва от следването на

наставленията на Духовния учител и от това, че търсим подслон при него и неговите напътствия. Не трябва да сме пасивни и да си мислим, че знанието винаги ще ни се дава наготово. Изпитахме ли някакви съмнения, трябва веднага да се обърнем към Духовния учител за напътствия. Когато Шри Чайтаня Махапрабху възпявал святото име, Той отишъл при Духовния си учител и казал: „Каква е тази мантра, която си ми дал? Това мантруване ме направи луд човек!“

Духовният му учител започнал да подскача и с голямо удоволствие възкликнал: „Чудесно! Чудесно! Ти си голям щастливец! Ти си голям щастливец! Това е голяма рядкост! Всъщност това е целта на мантруването – да те направи луд човек!“ Важното тук е, че като истински ученик Чайтаня Махапрабху е приемал подслон при Духовния си учител и го е молел за напътствия. Той не просто е чакал да получи наставления, а активно ги е търсел.

Лични наставления

Понякога може да усещаме, че Духовният учител не ни дава много наставления и не ни казва нещо специално. Това означава, че той иска от нас да вършим основните неща като ежедневното мантруване 16 кръга на брое-ница и следването на четирите регулиращи принципа – да не ядем месо, риба и яйца; да не играем хазарт; да не употребяваме интоксиканти и да не правим незаконен секс. Това означава, че той иска ние да се установим в основната практика за всеки предан. Да ставаме рано всяка сутрин, най-добре по времето на *брахма-мухурта*. Той иска да изучаваме „Бхагавад-гита“ и „Шримад Бхагаватам“. Той иска да бъдем добри и милостиви. Той иска да уважаваме Ваишнавите и да виждаме всеки Ваишнава като наш учител.

Важна медитация

По време на *мангала-арати* ние разбираме: да, хванати сме в капана на този мате-

риален свят, в бушуващия горски пожар на материалното съществуване. И милостта на Духовния учител е единственото нещо, което може да потуши този пламтящ горски пожар.

Най-голямото съкровище

Наставленията на Духовния учител са *широмани*. Те са като бижута на главата. Трябва да ги пазим като бижута, като ценно съкровище. Каквото и да каже Духовният учител, винаги трябва да го приемаме като нещо изключително важно.

Ценни моменти

Всеки момент с Духовния учител е много ценен, дори да не се случва нищо особено, дори да няма големи драматични изказвания от негова страна. Човек трябва да размишлява по следния начин: „Дали бях в правилното настроение? Дали наистина бях заел правилната позиция на ученик?“ Ученикът трябва

да е изцяло на разположението на Духовния си учител като негов смирен слуга.

Невероятни благословии

Когато Духовният учител е удовлетворен дълбоко в сърцето си, ние получаваме най-големите му благословии. Когато Духовният учител е наистина удовлетворен, тогава и Кришна е много удовлетворен. Тогава милостта автоматично ще се излее и върху нас и ще започнат да се случват чудеса. Затова наистина трябва да полагаме всички възможни усилия и просто да продължаваме, докато Духовният учител е наистина удовлетворен.

Внимание към малките неща

Шрила Прабхупада казва, че отдаване означава да проявяваме внимание към подробностите. Не става въпрос за едно голямо отдаване: „Кришна, аз Ти отдавам живота си!“

Ние може да направим много гръмко и драматично изявление, но реалността е, че ние не се отдаваме в малките неща, в детайлите. Детайлите имат значение. Затова обожанието на Духовния учител е нещо повече от предлагането на цветя и *инсенс*. Ние обожаваме Духовния си учител чрез всяко свое действие.

Специални усилия

Обожанието на Духовния учител излиза отвъд ритуала на обожание и стига до истинското удовлетворение на Духовния учител. Когато Шрила Прабхупада получил заповед от своя Духовен учител да проповядва на английски език, по онова време това означавало в английско говорещия свят. Но Шрила Прабхупада е направил много повече. Той е можел да направи някакво скромно проповядване в западните страни, но е изпълнил тази заповед до максимум.

Той разширил задачата си не само от гледна точка на езика – книгите му били преведени

от английски на повече от седемдесет езика. Започнал да пътува из целия свят. Разширил заповедта му дотолкова, че в крайна сметка приел, че мисията му е да освободи целия свят, просто ръководен от думите: „Проповядвай на английски език“. Така че, къде започва лоялността към думите на Духовния учител и къде свършва?

Верността на ученика

Верността е изключително важна. Казва се, че учениците трябва да са абсолютно верни и отдадени на Духовния учител и изцяло фокусирани върху него.

Ученикът трябва да се опита да разбере, че Духовният учител е личност, която действа на много висока платформа и затова съображенията му са на много по-fino и издигнато ниво от нашето. Нашето мислене е на нивото на грубата платформа, ние преминаваме през различни настроения и *гуни*.

Мислите и емоциите на Духовния учител са на много по-висше и по-fino ниво от

нашето. Затова трябва да се опитаме да проникнем в настроението на Духовния учител колкото се може по-дълбоко и да го усетим колкото се може по-добре. Настроението на Духовния учител е сплав от начина му на мислене и начина му на действие. Важно е не само какво казва Духовният учител, важно е и с какво настроение го казва и какво прави. Човек трябва не просто да чува думите, но също така да вижда как действа Духовният учител.

Верният ученик се опитва да попие настроението на Духовния учител не чрез имитация, а чрез опитите си да разбере естеството на настроението му. Той се опитва да разбере по какъв начин Духовният учител изразява *тринад апи суничена* („Шикшаштака“ 3), как изразява пълно смирение и търпение, как отдава почит на другите и как проявява Ваишнавските качества.

Да следваме настроението на Гуру

Какво означава да следваме настроението на Духовния учител? Това означава, че онова, което наистина е важно за Духовния учител, трябва да бъде най-важното и за ученика. Ние не ставаме копие на Духовния си учител – това е последното нещо, което се иска от нас. Не става дума за това да станем абсолютно същите като него във всяко едно отношение.

Всички ние сме вечни уникални личности със собствена уникална природа и наша собствена индивидуална връзка с Кришна. Всеки има своя неповторима особена черта в служенето на Кришна.

Става въпрос за това да бъдем такива, каквито сме – различни, но в същото време да оценим как Духовният учител набляга на определени неща по пътя ни обратно към духовния свят, защото те са важни за нас. Не може всички да правим едни и същи неща по един и същ начин, защото имаме различна природа. И все пак трябва да наблегнем на това, което е важно за Духовния учител.

Ние сме негова собственост!

В „Чайтаня чаритамрита“ има едно интересно описание. Когато в Джаганата Пури тялото на Санатана Госвами било замърсено от гнойни рани, но въпреки това Шри Чайтаня Махапрабху го докосвал и го прегръщал, Санатана Госвами си помислил: „Това е вече прекалено.“ Той сметнал, че е най-големият оскърбител след като позволява това да се случи и поискал да напусне тялото си. Шри Чайтаня Махапрабху обаче му казал: „Не, ти вече си се отдал на мен. Това означава, че си отдал своя ум, тяло и думи. Затова сега твоето тяло е моя собственост, а не твоя.“

Всички ние сме собственост на Върховната Божествена Личност. Понякога сравняват Духовния учител с пощальон, а понякога – с пратеник на Върховната Божествена Личност. Разбира се, Духовният учител ни смята за своя собственост от името на Кришна и може да прави с нас всичко, което реши.

Духовният учител дава вдъхновение

Духовният учител е изключително ангажиран в предано служене и затова е изцяло погълнат от него. Тази погълнатост понякога се нарича *бхава*. *Бхава* се описва като дълбока потопеност в екстаза на служенето към Кришна.

Такава дълбоко потопена личност може да вдъхновява другите дори само с присъствието си. Казва се, че при *чая бхава*, отражението на *бхава*, съзнанието на чистия предан се отразява в съзнанието на другите и че в неговото присъствие те също се вдъхновяват да служат на Кришна. Те се изпълват с ентузиазъм: „Да, духовният живот е това, което искам!“

Наш доброжелател

Духовният учител не е просто авторитет, той е наш доброжелател и няма друг мотив, освен да види, че се справяме добре. Шрила Бхактисиддханта Сарасвати Тхакура понякога

подписвал писмата си с фразата „твой вечен доброжелател“. Прабхупада възприел това от него и винаги подписвал своите писма с тези три думи.

Това е позицията на Духовния учител. Неговото предназначение е да бъде вечен доброжелател. Това е много висока позиция... ти приемаш тази личност като свой ученик, от благосклонност и добра воля, в ролята на Духовен учител като негов вечен доброжелател. Но какво ще стане, ако ученикът се превърне в убиец или извърши някое друго ужасно престъпление? Какво ще правиш тогава?

Но именно това означава да бъдеш вечен доброжелател! Нищо, което ученикът може да стори, не може да промени това милостиво настроение. Това наистина е нещо изключително.

Посредник

Духовният учител е проявление на милостта на Кришна. От една страна, той приема нашето служене, но от друга, той всъщност не

приема това служене. Кришна е този, който го приема. Духовният учител е посредник. Кришна е този, който дарява милостта си, когато Духовният учител е удовлетворен. Дори Духовният учител да не присъства лично, за да забележи всяко предлагане, Кришна вижда всичко.

На толкова много места в писанията се казва, че Духовният учител е пряк представител на Кришна. Също се казва, че Кришна спасява ученика именно във формата на Духовния учител. След като човек веднъж приеме Духовен учител, Кришна започва да приема неговото служене чрез този Духовен учител. Затова ученикът носи отговорност в тези взаимоотношения. Той не може просто да каже, че взаимоотношенията с Духовния учител не работят. Той трябва да направи така, че те да работят чрез отдаване на предано служене, защото служенето към Кришна извън тези взаимоотношения не е много удовлетворяващо за Кришна и няма силата да го привлече.

Сложни взаимоотношения

В действителност не е толкова лесно да бъдеш ученик. Това означава, че трябва да разбереш стандартите за предписано поведение и да следваш писанията. Това означава, че връзката, която съществува между Гуру и ученика, се ръководи от Кришна, а не от чувствата, които има между двамата. Изкуството на отношенията между Гуру и ученик е доста сложно и изисква много труд. Тези отношения не се изграждат автоматично. Не е просто въпрос на някаква ментална нагласа: „Сега ще бъда ученик!“. Човек трябва наистина да работи усилено, за да стане ученик. Не е толкова просто! И само ако човек е на острието на такава връзка, той става духовно просветлен. Дотогава духовният напредък е по-бавен, вдъхновението не е много голямо и няма истинска трансформация на сърцето.

В този свят отношенията се базират на чувствата, които съществуват между две личности, но връзката между Гуру и ученик се

базира на писанията. Трябва да има отношения на истинско приятелство; трябва да има отношения на взаимно уважение и доверие; но по-важно дори от това е, че връзката се ръководи от писанията.

В „Чандогя упанишад“ са описани три вида духовни учители. Единият е като птицата, която храни малките си непрекъснато, безспир. Вторият е като рибата, която наблюдава малките си, но ги оставя и сами да се оправят, като в момент на опасност веднага отива при тях. Третият вид духовен учител е като костенурката: тя оставя яйцата си в пясъка на брега, изчаква слънцето да нагрее и яйцата да се излюпят, докато самата тя само медитира върху тях. По същия начин отношенията между Гуру и ученик притежават всичките тези компоненти.

Промяна на съзнанието

Дикша е процесът, чрез който се предава трансцендентално знание, това не е просто книжно знание. Духовният учител не пре-

дава просто теоретично знание, той предава съзнание.

Кришна проявява себе си в чистото съзнание на Духовния учител и чрез Духовния учител това достига до ученика. Чрез постепенен процес това знание узрява в ученика. Дава се под формата на семе, което постепенно покълва, пораства и дава плодове.

Отношения на взаимност

Връзката Гуру-ученик не е еднопосочна. Духовният учител не зарежда ученика безкрайно. Духовният учител също се зарежда, когато вижда учениците си да напредват и да правят толкова много прекрасни неща. Това му дава живот. Спомнете си как Шрила Прабхупада казва, че когато е чувал резултатите от разпространените книги, това му е вдъхвало живот. Затова да вижда как учениците му процъфтяват, носи голямо щастие на Духовния учител.

Истинско Приятелство

Отношенията между Гуру и ученик не са просто като между господар и слуга, защото в тях има и истинско приятелство. Важно е да разберем, че насреща имам приятел и доброжелател и че правим нещата заедно. Човек трябва да продължава напред в духовния живот заедно с Духовния учител и да му има доверие.

Понякога Шрила Прабхупада е подписвал писмата си така: „Мои скъпи духовни синове и дъщери...“. Затова в тези отношения има и елемент на родителство, в смисъл че Духовният учител притежава опит и ни води напред така, както родителят води детето си.

Инициативата на ученика

На ролята на Гуру се набляга толкова много, но в крайна сметка ученикът е този, който трябва да поеме инициативата в свои ръце. Ние трябва да мантруваме, да се потопим в „Шримад Бхагаватам“ и т. н. От нас

зависи да приемем милостта и да действаме. Гуру може да се моли за нас и да ни дава благословии, но в крайна сметка ние трябва да полагаме усилията. В противен случай се превръщаме в *крипа-сиддхи* – постигнали съвършенство чрез специалната милост на Кришна и Духовния учител – без да сме положили никакъв труд. Необходима е *садхана-сиддха* – съвършенство, постигнато чрез извършване на предано служене според правилата и предписанията.

Отдаден слуга

По един или друг начин трябва да станем отдаден слуга – човек, готов да бъде оформен също както тестото или глината. Тестото може да се оформя по различен начин в зависимост от творческата склонност на личността и ние трябва да сме също толкова податливи в ръцете на Ваишнавите според тяхното желание. Това не е толкова лесно. Те могат да ни помолят за неща, които ние трудно да изпълним. Но за да получим благословии, трябва да

станем щедри – противоположното на скъперници, *крипана*.

Понякога казваме: „Да, мога да извърша някакво служене в неделя между 15,30 ч. и 16,35 ч. Мога.“

Но трябва да можем да направим повече от това. Трябва да отидем при някой Ваишнава с открито сърце и да го попитаме: „Как мога да служа?“ И той може да каже всичко! Той може да поиска от нас всичко и ние трябва да му го дадем. Затова тази благотворителност към Ваишнава е нещо повече от обикновеното даване на нещо от притежанията ни. Става въпрос напълно да отдадем себе си.

Гуру е един

„Гуру е един“ е казал Шрила Прабхупада. Принципът на трансценденталното учение е въплътен в различни личности в различните периоди от време. Затова има различни Гуру в нашия живот. *Шикша*-гуру, *дикша*-гуру, както и Ваишнавите като цяло. Ние зависим от благословиите на тези личности.

Гуру има кредит при Кришна

Духовният учител е много скъп на Кришна. Както се описва в *пранама-мантрата*: *кришна-прещхая бху-тале*. Той е скъп на Кришна, защото се е жертвал за него и е извършил много служене за него. Затова той има кредит при Кришна и използва този кредит за нас.

Затова като ни приеме, макар още да не е официално, дори само да каже: „Аз те приемам“, това наистина означава, че той приема този ученик и молитвите му към Кришна са за истинското благополучие на тази личност. Това не е просто повърхностно изказване, а нещо, което идва от сърцето.

Установен в нозете на Кришна

Животът понякога ни разтърсва, но нашият Гуру още е до нас – още е до нас, все така ангажиран в същите дейности. Той все

още служи на Кришна и все още мантрува. Ние изпитваме толкова трудности, а той е до нас и е установен. Така трябва да бъде винаги.

Това е много хубаво, защото ако нашият Гуру е винаги установен в нозете на Кришна, когато и да се обърнем към него, това означава, че и ние автоматично се обръщаме към Кришна. Няма нужда от някакви големи мистични прозрения или откровения. Много е просто! Той е установен в служенето на Кришна. Обръщаме се към нашия Гуру, търсим общуване с нашия Гуру и Кришна започва да се проявява в живота ни все повече и повече. Отново се чувстваме свежи и жизнени!

Развиващи се взаимоотношения

Понякога, на началните етапи, отношенията с Духовния учител са всичко за хората. Но те гледат какво могат да получат от тази връзка. Всеки ден писмо, някой друг телефонен разговор. Опитват се да вземат колкото се може повече от тези взаимоотношения.

Не това е целта! Ние трябва да даваме на нашия Духовен учител.

Ключът в тези взаимоотношения е колко даваме. Трябва да се отдадем с цялото си сърце и каквото дойде в замяна, да го приемем. Тогава започваме да ценим това. Ако сме се отдали и служим в максимална степен, тогава ще може да видим и ценността на това, което получаваме. Получаваме сила, дълбоко разбиране и интелигентност, за да се възползваме от милостта, която получаваме.

Самото присъствие на Духовния учител ни действа отрезвяващо. Повлияваме се от неговото настроение и започваме да си мислим: „Защо изобщо правя проблем от незначителните неща?“ Виждаме неговата посветеност на Кришна, как той преминава през толкова много пикове и спадове, но остава съсредоточен върху Кришна. А нашата решителност в преданото служене се разклаща и при най-малката трудност. По този начин връзката с Духовния учител ни дава сила.

На началните етапи може да се страхуваме да говорим свободно с Духовния учител,

но трябва да му казваме какво става с духовния ни живот. Колкото повече правим това, толкова повече той ще може да ни помогне. Трябва да разберем, че той е наш доброжелател и да не се страхуваме, че ще го разочароваме.

Въпреки че в началото всичко се върти около това ученикът да има вяра в Духовния учител, по-късно нещата се променят така, че с напредъка ни в духовния живот той започва да ни има вяра. Духовният учител започва да вярва в нас, да ни се доверява: „О, ти се погрижи за това.“

Понякога ни възлагат много трудни задачи и това всъщност е следващият етап от нашата връзка, когато със собствени сили и по собствена инициатива ние се опитваме да представяме нашия Духовен учител и това, което е важно за него.

Когато връзката с Духовния учител е напълно изградена, тя започва да се крепи главно на взаимната ни висока оценка и приятелство, а когато се задълбочи още повече, се превръща в любов. Тогава ние наистина

се опитваме да го удовлетворим, без да се интересуваме от нашата лична изгода. Най-удовлетворяващото служене за Духовния учител е, когато даваме Кришна съзнание на другите.

**ВИЗИЯ ЗА
УЧЕНИЦИТЕ**

Духовният учител се чувства вдъхновен, когато вижда, че учениците му напредват в духовния живот. В началото на Кришна съзнание основното нещо е „какво правим ние“, но когато израстваме, по-важното нещо става „кои сме ние“. Затова трябва да се опитаме да култивираме определени качества, които до голяма степен ще подобрят и обогатят духовния ни живот.

Силни личности

Ако се замисля какво бих искал да постигна, това е да стана силна личност – силна със своя интегритет, силна с характера си, личност, която живее според думата си и според принципите си, независимо дали това ѝ носи печалба или загуба, удобство или страдание.

Това е, което аз бих искал да бъда и което бих искал да предам като настроение на всички мои ученици. Бих искал учениците ми да са хора, които живеят, ръководени от принципи, които винаги държат на думата

си независимо от ситуацията; които познават силата на илюзорната енергия, но умеят да се самонаблюдават и вместо да се поддадат на подтиците на ума и сетивата, ще кажат „Не!“

За да може да направи това, човек трябва да притежава истинско знание. Знанието не е информация, която научаваме като папагал. То е въпрос на слушане, разбиране и осмисляне.

Много голяма част от моето Кришна съзнание идва от това, че размишлявам върху нещата. Не просто слушам или чета „Шримад Бхагаватам“, но медитирам: „Какво означава това за мен?“, „Какво следва от това, което чета тук?“ Например, когато чета, че ние сме вечни слуги на Кришна, си мисля, че това означава следното: каквото и да се случва, ние си оставаме слуги на Кришна! Нищо в този свят не може да промени този факт! Този начин на мислене може в крайна сметка да ни направи хора, които Шрила Прабхупада е наричал „независимо мислещи“. За мен това означава много. Аз търся хора, които дълбоко мислят за това какво правят с живота си и

защо го правят. Търся хора, които живеят изключително осъзнато и по този начин стават непоклатими в убежденията си и независимо мислеци.

Нещо, което научих, наблюдавайки Тамал Кришна Махараджа, е, че основното задължение на Духовния учител е да дава на хората по-дълбока представа за тях самите от онова, до което те сами могат да стигнат като заключение. Искам ученици, които имат ясно виждане за живота си, знаят къде отиват и какво се опитват да постигнат в този живот и ще се радвам да допринеса с нещо за това виждане.

Друго качество, което искам да видя в хората, е добротата. Добротата е толкова важна! Ние искаме да получаваме мило отношение, но е толкова трудно самите ние да сме мили. Така или иначе, според мен това е едно от качествата на силната личност. Това е нещо, което всички трябва да се опитваме да култивираме. Ще бъда много доволен, ако учениците ми са известни с изключителната си доброта. Мисля, че това ще е истинска победа, защото добротата е онова, което

наистина спечелва сърцето, онова, което наистина ни променя.

Това е едно от качествата на Шрила Прабхупада, които много ценя. Шрила Прабхупада е изключително извисена личност, но в същото време виждаме, че е един много добър, мъдър човек. Ето такъв искам да стана.

Да се опитаме да развием смирение също е важно. Не е възможно да развием любов към Бога, ако в сърцето ни няма смирение. Гордият човек е толкова съсредоточен върху собствените си идеи; как би могъл да чуе каквото и да е? Но ако човек е смирен, той разбира: „Да, имам нужда от милост.“

Смирената личност има желание да слуша, а желанието да слушаш от по-извисени личности придава особена динамика на отношенията. Когато хората имат желание да слушат, напредналият Ваишнава, който говори, разкрива сърцето си. Силното желание на аудиторията автоматично го въодушевява и той открива в сърцето си толкова много реализации, които дори не е предполагал, че притежава.

Във взаимоотношенията между Ваишнавите настроението е много близко и съкровено – това е настроение на дълбоко приятелство и взаимно приемане. Смирението е качество, което позволява на човек да вижда в другите доброто и да признае, че всеки може да допринесе с нещо ценно. Между Ваишнавите цари атмосфера на висока взаимна оценка.

Стената на фалшивото егo е циментирана от гордост – „аз“ и „мое“. Започнем ли да проявяваме гордостта си на базата на тези две концепции, „аз“ и „мое“, тази стена става още по-висока, по-дебела и по-здрава. Когато култивираме смирение, тази стена на фалшивото егo намалява и постепенно стигаме до момента, в който приемаме подслон при Кришна. Тогава започваме да мантруваме с цялото си сърце и да танцуваме в екстаз.

По този начин ние пробиваме дупка в стената на фалшивото егo. Можем да погледнем през нея и за момент да видим Кришна. Постепенно избиваме все повече и повече

дупки и виждаме все повече и повече Кришна. Докато един ден не забележим, че от стената не е останало почти нищо. Тогава по безпричинната си милост Кришна се появява пред нас лично. Кришна отива до стената и я срутва с ритниците си! Той лично я разбива на парчета.

Нишката, която свързва всички мантри, които повтаряме, е нишката на смирението. Смирението е ключът към успеха в духовния живот. Съдбата ни зависи от възпяването на святото име. Това трябва да бъде възпяване с дух на смирение, което ще ни даде възможност да получим благословии. Когато има смирение, човек по естествен начин ще избягва и оскърбленията.

Задружно семейство

Материалният свят е място, където носим „фасада“. Място, където имаме скрит мотив. Където искаме нещо от някой, без да му го казваме. В материалния свят не може да имаш абсолютно безкористни отношения. Но ние

имаме философия, която ни предлага начин за развиване на безкористни отношения. Би трябвало да можем да развием помежду си истински отношения, базирани на взаимно даване. Да служим на Ваишнавите означава да даваме на Ваишнавите. Трябва да им предоставяме удобства, да им предоставяме свободата да правят онова, от което имат нужда, да ценим Ваишнавите и т. н.

Понякога човек трябва да отиде при приятеля си и да го попита: „Какво правиш?“ Това помага дори когато го прави чужд човек!

Имах период в живота си, когато не се справях много добре. Точно тогава някакъв непознат се появи изневиделица и ме попита: „Какво правиш с живота си?“ Бях стъписан, защото той беше непознат!

Казах му: „Но ти дори не ме познаваш!“

Той не обърна внимание на думите ми и повтори: „Какво правиш с живота си?“

Наистина бях впечатлен, че някакъв чужд човек е загрижен за мен! Това силно ми повлия и аз драстично се промених. Така че трябва да се грижим един за друг.

Просто обикновеното приемане на Кришна за Върховния Бог ще ни събира от време на време – ще се събираме в храма и по фестивалите – но именно приятелството истински ще ни сближи. Защото приятелството, истинското приятелство, е онова, което взаимно ще ни въодушеви много повече, отколкото ако сме просто колеги!

Често давам примера за това как можем да бъдем заедно като колеги. Ние всички сме предани на Кришна и сме колеги. Всички сме предани в същия храм, повтаряме Харе Кришна и танцуваме в *киртана* като колеги. Но когато няма приятелство, това не е достатъчно.

Истинско приятелство означава да сме задружни като едно семейство. Когато колегата не се справя добре и това пречи на работата ти, му казваш: „Я се стегни! Знаеш, че утре-вдругиден ще те изхвърлят от тук, ако не се стегнеш.“

Това е, което казваме на колегата, но на член на семейството казваме: „Кога най-накрая ще вземеш да се стегнеш? Но ние не

можем да те изоставим, защото си част от семейството.“

Това е приятелство и в това приятелство има доверие. Ние знаем, че ще бъдем приети. Няма нужда да се правим на нещо, което не сме, и можем да бъдем по-честни. Ако има приятелство, можем да бъдем такива, каквито сме, и въпреки това да бъдем приети. По този начин получаваме истинска човешка подкрепа. А това е нещото, от което се нуждаем!

Кавикарнапура описва приятелството в „Чайтаня-чандродая натака“ и там той казва, че за да има приятелство, са необходими определени условия.

Първо човек трябва да получи милостта на Бога, така че да се докосне до трансценденталното знание, *кришна-прасаде пая бхактилата-биджа* (Чайтаня чаритамрита, Мадхя, 19.151). Човек трябва да поддържа контакт с преданите; къде другаде ще намерим истински взаимоотношения!?

В материалистичното приятелство винаги е примесен някакъв материален мотив,

някакъв личен мотив. Затова истинското приятелство трябва да се базира на получаването на милостта на Бога. Когато получиш милостта на Бога, получаваш общуването на преданите и постепенно развиваш привързаност към тях. Общувайки с тях, постепенно се развиваш.

Кавикарнапура обяснява, че следващото ниво е нивото на обмисляне и разграничаване. Започваме да размишляваме за смисъла на живота; по този начин израстваме като личности и преставаме да избухваме в реакциите си на ситуациите. Отговаряме по-обмислено и по-задълбочено. След това стигаме до платформата, свободна от завист.

След като в общуването си с преданите се укрепим в този процес на обмисляне и разграничаване, стигаме до нивото на уравновесеност и еднаквост – ниво, където умът ни става уравновесен. На това ниво реализираме какво означава да си свободен от завист и Кавикарнапура казва, че тогава можем да бъдем истински приятели. Тогава е възможно истинско приятелство!

Интересно е, че Кавикарнапура поставя условия преди да възникне истинско приятелство и доколкото тези условия не са спазени, дотолкова нямаме истинско приятелство.

Важно качество, което помага във взаимоотношенията, е *киама* – прошката. В този свят всяка връзка трябва да започне с нея, защото в крайна сметка никой не е чист. Ако всички бяхме съвършено чисти, нямаше да имаме недостатъци. Но понеже имаме, във взаимоотношенията ни трябва да има дух на прошка.

Затова казваме: „Добре, имаш някакви недостатъци, но аз просто ще ги приема. Трябва да се опитаме да се справим с тях заедно и аз няма да те критикувам или осъждам заради тях. Ако не става въпрос за нещо сериозно, изобщо няма да ги споменаваме. Но ако е нещо сериозно, трябва да се обсъди.“

Готовността да приемем хората с тяхната обусловеност е началото на истинските отношения, но е толкова трудно да го направим. Това, което помага, е да помним, че Кришна стои до всеки предан и се усмихва, понеже

помни всяко служене, което този предан някога е извършил, дори ние да не го помним. Затова трябва да се обръщаме към всички предани (и дори към всички живи същества) с настроение на обич, а не да търсим недостатъци. Може да се молим за това.

Друг елемент е, че трябва да сме слуги. Преданият е слуга. Във взаимоотношенията трябва да приемем ролята на слуга, а не на господар. Защото ако и двете страни във връзката са господари, те ще се съревновават кой да доминира. Във връзката ще има постоянно съперничество и заплахата от война. Това е настроението на господаря.

В „Бхагавад-гита“ се казва, че има отречение по отношение на тялото, на речта и на ума. Едно от отреченията на ума е да сме удовлетворени. Това е интересно. Как точно е отречение да си удовлетворен?

Това означава, че когато всичко е наред, когато са взети всички необходими мерки и духовният живот се развива по благоприятен начин, човек не трябва да позволява на ума си да продължава да търси недостатъци.

Човек просто трябва да бъде удовлетворен! Това е отречението на ума – да бъдем удовлетворени. Шрила Прабхупада е създал Харе Кришна движението и това прави всичко благоприятно. Сега нашият проблем е, че трябва просто да сме удовлетворени като част от това движение.

В „Чайтаня-чандродая натака“, в забавлението точно след като Бог Чайтаня приема саняса, Нитянанда изпраща съобщение до Адвайта Ачаря, че скоро ще уреди Богът да дойде в къщата му. Като чува това, Адвайта Ачаря започва да танцува и да вика: „Нитянанда, Нитянанда! Какъв приятел! Той ме спечели!“ И продължил да повтаря: „Какъв приятел! Той ме спечели!“

Тук има много дълбок урок – че приятелството се гради на спечелването на сърцето на отсрещната страна. Всъщност всички отношения са базирани на спечелването на нечие сърце.

Виждаме, че в нашата традиция *паракия-раса* е най-висшата *раса*. Не съпружеските отношения, а забранените отношения между

любими. Това са взаимоотношенията между Радха и Кришна – откраднати моменти. Това не са отношения по задължение, а отношения, в които отново и отново се полагат усилия за спечелването на отсрещната страна. В *паракия-раса* Шримати Радхарани всеки път отново трябва да покорява Кришна, а понякога и Той трябва да Я покори! Това е природата на истинските взаимоотношения – да не приемаме чиято и да е привързаност за даденост дори за миг.

Да направим Кришна приоритет

Ако Кришна е на челно място във всяка една ситуация – първо Кришна и след това всичко останало – тогава сме във Вриндавана. Това е духът на Кришна съзнание.

Има и друго ниво на Кришна съзнание, когато Кришна е фон. Хубав фон, не бихме искали никакъв друг фон в живота си, но в крайна сметка – просто фон. Фон на нашите забавления, на нашите дейности в ума...

на това, което става в нашия живот, на това, което би ни се искало да става в живота ни, на всичко, което никога не се е случило, на всичко, което не сме искали да ни се случи... И Кришна винаги е там.

Това е хубав, благоприятен, благословен живот, защото Кришна винаги е там. Но колко по-добре би било, ако Кришна е винаги на преден план. Такъв живот би премахнал границите между духа и материята. Щяхме да сме в духовния свят и нозете ни нямаше да докосват земята!

Във всичко в нашия живот трябва да виждаме връзката с Върховния. Ние разбираме: „Не аз съм сътворил този свят, аз съм се появил в този свят. Той вече е съществувал. Всъщност е бил създаден от Върховния Бог и е негов. А аз трябва да го използвам за негово удоволствие, а не за мое.“

Тогава човек се превръща в посредник. Човек се зарежда и наелектризира с духовна енергия. Тогава ставаме духовно упълномощени. Това е целта на човешкото съществуване.

Всяка стъпка на преданите, които винаги поставят Кришна на първо място, е в духовния свят. Те се докосват до *чинтаманидхама* – до трансценденталните скъпоценни камъни в обителта, където растат дървета, изпълняващи желанията; в обителта на Камадева и на *сурабхи* – кравите, които дават океани от мляко.

Тогава преданият развива качества като тези на Кришна – с всеки изминал ден и всеки изминал миг той става все по-свят. Тази святост се проявява не само в молитвите на преданост, а и на практично ниво, във всички посоки, във всяко отношение. Всяко взаимодействие е „свещено пространство“. Всяко действие е осветено. Това е нашият живот! Той трябва да бъде трансформиран във всеки негов аспект.

Не искаме да се отдадем, защото поддържаме материалните си привързаности дори след като сме получили толкова много наставления по този въпрос. Това е нещото, което ни спира! Но как да преодолеем това препятствие? Като бъдем смели в Кришна съзнание,

като проявяваме смелостта да изберем страната на Кришна. Не трябва да сме просто едни посредствени предани и да се примиряваме с това, че духовният ни живот едва крета. Не, трябва да имаме смелостта да направим нещо специално за Кришна. Ето какво трябва! Нека да се опитаме да бъдем изключение. Нека не сме едни средностатистически предани, които казват: „Ами всеки действа така, не може да очаквате нещо повече от мен.“

Не, нека да направим нещо смело за Кришна и за Прабхупада и тогава ще преодолеем препятствията. От писанията виждаме, че онези, които са ги преодолели, са положили специални усилия. Нека се опитаме да направим нещо изключително по нашия собствен начин, според нашето вдъхновение. Това е между нас и Кришна.

От забавленията, описани в „Бхагаватам“, виждаме, че онези, които са направили нещо специално, са получили специална милост. Само чрез милост можем да се пречистим. Не можем да се пречистим сами. Трябва да привлечем милостта. Имаме нужда от милост-

та на преданите, на *садху* – истинските святи личности, а също и от милостта на Кришна. Всички можем да привлечем милостта на Кришна, ако положим специални усилия. Това е единственият начин. Бъдете смели и вярвайте в Кришна!

Не си мислете, че онези, които са били с Прабхупада, са получили специална милост само защото Шрила Прабхупада толкова ги е вдъхновил с личното си присъствие, че те са могли да „полетят“! Не е било точно така. Трябвало е да преминат през трудности. Много от близките последователи на Прабхупада са се борили. Тази борба очаква всекиго. Това е малката независимост, която трябва да предложим обратно на Кришна, и да го направим не само веднъж, а да го правим постоянно. Искам да приемете тази борба. И то с ентузиазъм! Кой казва, че борбата за пречистване е лесна? Кой казва, че е лесно да направим нещо за Прабхупада? Не е лесно, но аз искам да поемете тези трудности така, както аз се опитвам да ги поема.

И каквото и да дойде, изправете се пред предизвикателството! Рано или късно попадаме в ситуация, в която просто се чувстваме безпомощни и си мислим: „Какво да правя сега? Това е отвъд силите ми.“ Отговорът е, че така или иначе трябва да приемем предизвикателството. Нека това да е водещият ни принцип – да приемем предизвикателството и да приемем, че Кришна е поискал да стане така. Кришна ни е поставил в тази ситуация, Той знае причината. Ето защо не може да си мислим: „О, защо това се случва точно с мен?“

Когато не можем да се справим със собствените си слабости, за да следваме духовните стандарти, проблемът не е собствената ни слабост; проблемът е, че не поставяме желязото в огъня. Затова то не действа като огън. Проблемът е, че не приемаме подслон. И можем да си кажем: „Не приемам подслон, защото работата не ми го позволява.“ Тогава смени работата си; промени живота си, ако това е цената, която трябва да платиш. Приеми подслон и се отдай още повече, така че

Кришна и неговият интерес да се превърнат в приоритет.

Посветеност на преданото служене

Едно нещо е да се заемем с предано служене, съвсем друго е да се потопим в него. Много хора намират някакъв вкус, някакво удовлетворение във философията и принципите на морално поведение, но не е толкова лесно да се погълнем изцяло от Кришна съзнание.

Рано или късно човек трябва да намери истинско щастие в Кришна съзнание. Това, че то ни предлага морал и сигурно общество, може да се окаже недостатъчно. Може да не е достатъчно просто да получим вкус от *киртана*. Кришна наистина трябва да стане всичко за нас. Трябва да се потопим. Да се потопим означава да направим Кришна всичко за нас. Не е така, че харесваме Кришна съзнание наред с много други неща.

Може да намираме Кришна съзнание за нещо добро и вдъхновяващо, но да не сме напълно убедени. Кришна съзнание да не ни е завладяло дотолкова, че Кришна да е всичко за нас. Защо става така? Защото не сме направили преданото служене всичко за нас. Докато имаме лични желания, докато искаме да удовлетворим собствените си амбиции, Кришна съзнание ще ни завладява само отчасти.

Затова се появява въпросът: „Какво служене отдаваме ние?“ В началото е естествено да сме по-заинтересовани от това какво получаваме – какъв вкус получавам аз... какво вдъхновение получавам аз?

Но служенето е повратната точка.

Всеки път, когато ни възложат служене, трябва да го приемем с цялото си сърце, да се опитаме да го изпълним колкото се може по-добре, като положим особени усилия. Това е моментът, в който ще развием привързаност.

Ако човек механично изпълнява предписаните си задължения, служенето може да остане сухо. Затова именно силното желание да служим с ентузиазъм и да полагаме осо-

бени усилия ще промени живота ни. Тогава човек развива привързаност към Кришна и към Неговото служене и започва да си мисли: „Това е моето служене. То е мое!“

Толкова много от вас са квалифицирани, талантиливи и опитни. Затова ви моля да дадете своя принос към това движение. Да направите нещо повече от това да бъдете просто предани, повече от това да бъдете добри предани, което, естествено, е първото нещо, което искаме. Да, следвайте четирите регулиращи принципа и мантрувайте 16 кръга, но може да направим и повече от това. Може да изведем това движение на преден план в света, използвайки специалните таланти, които Кришна ни е дал. Целта на това движение е да даде възможност на всеки по света да се свърже с Кришна. Затова трябва да бъде представено в безброй форми и начини така, че хората да бъдат привлечени към това удивително движение. Няма да ви кажа с какво точно да допринесете вие. Ще кажа само едно: нека да е според дарбите, които Кришна ви е дал.

Кришна съзнание е толкова прекрасно нещо. То е напълно безкористно. Тук човек разбира, че най-голямото щастие е да дава; изцяло да отдаде себе си в името на щастието на другите. Не може обаче да направим това изкуствено. Не може да го направим преждевременно, пренебрегвайки собствените си нужди и просто раздавайки се на другите, без да подхранваме себе си. Защото в един момент ще получим нервен срив или ще изпаднем в друг вид криза. Но когато това става естествено, като израз на любов, тогава може просто да даваме. Шрила Прабхупада е олицетворение на това настроение. Той никога не се е уморявал. За него всеки ден е бил екстатичен, дори да е бил изпълнен с тежък труд или той самият да е бил уморен или болен. Появявала ли се е възможност, той започвал да проповядва независимо от всички трудности.

Чистите предани посвещават живота си на служенето. Отначало може да не ги разпознаем, но след време това проличава и става ясно за всички. Тези изключителни личности, които са отдали целия си живот,

които са започнали процеса с голяма вяра, които продължават да го следват с голяма вяра и в същия дух практикуват до края – тези личности наистина са славни!

Истинският смисъл на любовта е да действаме изцяло за удоволствието на Кришна и всички живи същества – напълно да отдадем себе си за благо на Кришна и на всички създания в творението на Кришна. Любов означава дълбоко състрадание. Любов означава човек да е дълбоко загрижен за всички страдащи хора по света и да иска да ги освободи от страданията. Любовта няма граница и предел. Виждаме как Прабхупада и духовните ни учители в *парампарата* олицетворяват тази любов и я споделят с всички нас под формата на великия подарък: връзката между Гуру и ученик.

Специална молба

Когато сме в присъствието на Духовния учител, има два аспекта. Единият е какво предлагаме на Духовния учител, а другият – какво получаваме от него. Обикновено сме тези, които получават, но след напускането на Духовния учител същността на тези отношения е какво му предлагаме. Това е моментът, в който усещаме, че наистина се свързваме с него, че връзката се възражда.

Молбата ми към вас е да продължите тази мисия на разпространение на Кришна съзнание. Помагайте ми в това движение, като създавате пространство, в което отделните личности да бъдат хора и да изразят човешката си природа, оставайки верни на духовните принципи на Кришна съзнание. Помагайте ми, независимо дали съм тук, или не. Ако направите това, тогава ще съм с вас.

Нека да се върнем обратно при Бога в този живот. Това е идеята. Моля тези, които са силни по природа, да помагат на другите. Моля слабите по природа да приемат подслон при другите. Помагайте си един на друг. Никой

не е силен през цялото време, но някои са по-силни по природа и те са родени да водят, а другите – да следват. Каквото и да стане, всички ние трябва да изпълним ролята си. Ролята на духовен водач ми беше дадена от моя Духовен учител и аз с радост се опитвам да я изпълня и тя да стане моя живот. Всички вие имате своя роля, която да изпълните.

Моля ви, опитайте се да разберете какви невероятни, ценни възможности ви дава ученическата приемственост. Нека да свършим работата си до края. Нека дребните неща в този свят не ни отклоняват.

За автора

Кадамба Канана Свами е известен духовен лидер и посвещаващ гуру в Международното Общество за Кришна Съзнание (ИСКОН). Духовното му пътешествие започва още в юношеството, когато в търсене на истината той пътува до Индия. Там той се вдъхновява от учението на Шрила Прабхупада и намира своя дом в ИСКОН – движение, основано от Шрила Прабхупада, за да разпространява славата на Върховната Божествена Личност, Шри Кришна, по целия свят. Кадамба Канана Свами е посветил живота си да служи на тази мисия.

Дълги години е живял в святата земя Вриндавана, заемайки различни мениджърски позиции в движението, включително и служенето като президент на храма „Кришна – Баларам“ в продължение на 5 години.

Неговата страст обаче винаги е била да проповядва възвишеното послание на Кришна и по този начин да носи мир и радост на човечеството. През 1997 г. той приема *саняса* от своя Духовен учител, Шрипад Джаядвайта

Свами. От тогава той пътува и проповядва по целия свят.

Той е известен със задълбочените си лекции и прекрасните си *киртани*, изпълнени както с динамични ритми, така и с дълбоки прочувствени мелодии във възхвала на Кришна. Има голям брой ученици и приятели, чийто живот е бил трансформиран под неговото ръководство.

За повече информация за Кадамба Канана Свами, неговите лекции и музика, може да посетите следните уебсайтове:

www.kksblog.com

www.kkswami.com

ГУРУ И УЧЕНИК
Пробуждане на духовното зрение

Кадамба Канана Свами

Формат 60/84/32

Редактор:
Джанакни Рани Деви Даси

Предпечат:
www.mind-print.com

Издателство Шям

За информация тел. 0879362325

София, 2019